

Una santa per als republicans de Banyoles

El Vaticà estudia la canonització de Magdalena Aulina, que va donar ajuda als més necessitats entre 1916 i 1957

Magdalena Aulina adreçant-se a nens i joves de Banyoles en un acte.

Si els republicans van al cel, tenen amb Magdela Aulina una aliada per purgar pecats. Filla de Banyoles i fundadora de l'Institut Secular d'Operàries Parroquials, per la seva tasca en favor dels més necessitats es va convertir en una persona estimada per les classes populars. Malgrat haver estat enfrontada amb la jeraquia eclesiàstica gironina, ara l'Església necessita més sants laics i més d'un segle després del seu naixement, el Vaticà comença a

estudiar-ne canonització.

El procés de beatificació de Magdalena Aulina va començar el 3 de novembre de 2006, i després de 6 anys d'investigació, recerca i treball, el procés català es va tancar el passat febrer i l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va enviar la informació a Roma. Diversos teòlegs han estudiat i reconstruït fil per randa tota la vida de la banyolina, han confirmat la seva fama de santedat i l'han anomenada serventa de Déu.

Magdalena Aulina va néixer a Banyoles l'any 1897. Nascuda en una família de profundes creences religioses, Magdalena també se sentí cridada a la vida religiosa, però no per ingressar en un convent, sinó, "a camp obert", sense hàbits, sense una disciplina regular, sense constituir una congregació religiosa tradicional.

Després de llegir als 15 anys la biografia de Santa Gemma Galgani, coneguda per la seva imitació a la Passió de Crist i per rebre les seves estigmes, es va sentir inspirada en seguir el seu estil de vida.

Per això, l'any 1916 va iniciar una obra pionera d'assistència als més necessitats, que es va haver de sobreposar a l'estructura religiosa d'aleshores. La seva fundació oferia assistència als més petits i petites, va iniciar un procés d'alfabetització de noies i treballadores, va obrir una residència i oferia també dispensari mèdic.

S'ubicava en una casa prop de la plaça de les Rodes, en ple centre de la Banyoles pobra de l'època.

Magdalena el 1921 va caure malalta amb problemes cardíacs i mals de cap que van empitjorar dos anys més tard. Es va encomanar a santa Gemma amb el rís de la seva novena i va curar, causant admiració en els doctors, que no podien explicar el succeït, segons expliquen els teòlegs.

Magdalena va tenir visions místiques de santa Gemma, que li deixava promoure la seva veneració i la construcció d'una font a Banyoles dedicada a ella, que va ser beatificada en aquesta època.

El 1922 va fundar una associació, que combina promoció de la vida religiosa amb educació cristiana per a nens i ofereix un lloc de recreació per a nenes que no van a escola, en el qual imparteix classes de literatura i orientació vocacional.

La laica banyolina, el 1931, al costat d'altres dones que van compartir la seva missió va fer vots de castedat, pobresa i obediència.

I son aquest mèrits que valorarà el Vaticà.

L'enfrontament amb el bisbe

Però l'actuació de Magdalena Aulina no va ser sempre tan aplaudida. En vida, va tenir detractors i partidaris. Ben aviat es va produir un conflicte amb la jerarquia, que va ser el resultat de dues concepcions difícilment conciliables: l'afirmació d'autoritat i de poder, per part de la cúria episcopal, i l'intent de mantenir, per part de

Casa Nostra, l'estil particular del seu compromís evangèlic, segons recollia l'historiador Jordi Galofré, a la Revista de Girona de març de 2006. El mateix Galofré relata que el primer pas en aquesta relació conflictiva el donà, el 1933, el bisbe de Vic, Joan Perelló, com a administrador de la seu de Girona, aleshores vacant. Aquest primer procés es va tancar satisfactòriament per a l'obra de Magdalena Aulina, però el nou bisbe de Girona, Josep Cartanyà, va continuar-lo i el 26 de novembre de 1934 va dictar una resolució en la qual establia una distinció entre l'acció benèfica de la institució, que considerava laudable, i les revelacions sobrenaturals, que de moment no aprovava i que, en tot cas, havien de ser estudiades detingudament.

L'historiador recorda que el desembre de 1935 el fiscal eclesiàstic, Joaquim AJemany, parlava del "sabor protestant d'aquestes preteses inspiracions de Déu, al marge de les ordenacions de l'Església". Va ser en aquest context en què els republicans banyolins van sentir comprensió i simpatia per Magdalena Aulina per la seva actuació a favor de les capes menys afavorides de la població.

D'altra banda, la simpatia entre Magdalena Aulina i les esquerres banyolines va ser recíproca. Quan arran dels Fets de Sis d'Octubre de 1934 l'alcalde, Jaume Masó, els regidors d'esquerres i altres banyolins van ser detinguts, traslladats a Girona i empresonats, Magdalena Aulina els va oferir suport i ajuda.

El 15 de gener de 1936, el bisbe Cartaña va declarar que l'obra de Magdalena Aulina no mereixia l'aprovació eclesiàstica, va prohibir a l'ara aspirant a santa a qualsevol intervenció activa en les coses de l'Església, va declarar que no era lícit contribuir a la seva obra i va prohibir als capellans de col·laborar-hi.

La Guerra Civil va interrompre els processos canònics i va ser una prova de foc per a la institució. Amb Magdalena Aulina malalta al llit, un grup de milicians se la volien endur, amb finalitats com a mínim dubtoses, i va ser necessària una enèrgica intervenció de Joan Gussinyé, un dels dirigents locals d'Esquerra Republicana, per salvar-la.

També durant la Guerra Civil, el comitè antifeixista de Porqueres va confiscar la finca de Casa Nostra, i alguns dels membres de la institució foren perseguits i empresonats. La institució Sol Ixent també va ser confiscada i la Unió de Dones banyolina va aprofitar els locals per preparar roba per als soldats que eren al front. Molts dels dirigents polítics esquerrans de Banyoles i Porqueres, però, intervingueren a favor de Casa Nostra i, el 10 de novembre de 1937, la Generalitat va resoldre que se'ls retornessin les propietats. La derrota de la República, el 1939, no va suposar, però, la tranquil·litat esperada. Al contrari, el procés eclesiàstic va seguir el seu curs amb nova empena. El fet que la Generalitat hagués determinat la devolució de les propietats confiscades va ser esgrimit com una prova de les relacions de Magdalena Aulina amb "els rojo-separatistas".

El 1941, arran del conflicte amb el bisbe Josep Cartanyà, Aulina va marxar a Navarra, on la comunitat va continuar la seva activitat d'apostolat i catequesi i d'educació dels necessitats, i van crear la Pia Unió de Senyorettes Operàries Parroquials. Sota l'advocació de Gemma Galgani, Aulina volia que, com ella, els membres de l'institut també fossin laics. Ella mateixa va fundar més cases de l'institut a Osca, La Rioja i València. En 1951 va fundar una casa a Roma, i el 6 de novembre de 1962 la Santa Seu va aprovar la congregació com a institut secular femení amb el nom Institut Secular d'Operàries Parroquials.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2013/06/09/santa-als-republicans-banyoles/621155.html?utm_source=rss